

Áhítat – 2021. 02. 23.

Ekkor sokan hittek benne azok közül a zsidók közül, akik elmentek Máriaához és látták, amit Jézus tett. Némelyek közülük pedig elmentek a farizeusokhoz, és elmondták nekik, miket tett Jézus. Összehívták tehát a főpapok és a farizeusok a nagytanácsot, és így szóltak: *„Mit tegyünk? Ez az ember ugyanis sok jelt tesz. Ha egyszerűen csak hagyjuk őt, mindenki hisz majd benne, aztán jönnek a rómaiak, és elveszik tőlünk a helyet is, a népet is.”* Egyikük pedig, Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben, ezt mondta nekik: *„Ti nem értetek semmit. Azt sem veszitek fontolóra: jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen.”* Mindezt pedig nem magától mondta, hanem mivel főpap volt abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért, és nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse. Attól a naptól fogva egytértettek abban, hogy megölik őt. (János 11:45-53)

Lázár feltámasztása Jézus földi munkálkodásának a központi eseménye. Ebben a történetben jelent meg Jézus teljes hatalma, és mutatkozott meg: kicsoda Ő. Ez a történet gyorsította fel az eseményeket a Golgota felé. Igénkben a főpapokból és a farizeusokból álló nagytanács úgy vélte: helyzet van, tenni kell valamit – Jézussal. Jól értjük: nem magukkal, a formalitásokba kövesedett, kiüresedett hitükkel, bálvánnyá emelt önnön tökéletességükkel, amely előtt hódoltak, hanem – Jézussal. Amit Jézus tett a betániai temetőben, az számukra nem *hitbeli*, hanem *politikai* kérdés, viszonylagos hatalmukat veszélyezteti. A római hatalom addig tűri meg őket a kivételezett hatalmi helyzetükben, amíg ők garantálni tudják a csendet és a rendet a tartományban. De ha a nép Jézushoz csatlakozik, és ennek nyomán nemzeti és vallásos mozgalmak, lázadások indulnak el, jön Róma, amelynek ilyen esetekben kevés a humorérzéke, *„és elveszi tőlük a helyet is, a népet is.”* És Isten választott népének akkori legfelsőbb vallási vezetői elkezdik egy politikai gyilkosság szálait szőni Jézus ellen.

Nem fér áhítatunk keretei közé azon elmélkedni, hová visz, ha az egyház politikai szempontok és érdekek szerint hozza meg döntéseit. Helyette figyeljünk inkább a történetben sajátos módon megcsillanó Evengéliumra. Kajafás, a főpap megfogalmaz a maga részéről egy gátlástalan, gyilkos tanácsot (jóllehet, ő ezt messzire néző, a népet védő politikai bölcsességnek gondolta), amely akarata ellenére a legmélyebb prófécia lett: *„Jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen.”* Nem más ez, mint minden prófécia summája: *„Egy meghalt sokakért, hogy az egész nép el ne vesszen.”*

Mindig látványos az a sokszínű kavalkád, ami Jézus körül a felforrósodott pillanatokban kialakul. Márta hittel fogadja Jézus legmélyebb kijelentését: *„Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia.”* Némelyek jóhiszemű, érzelmes szimpátiával szólnak a síró Jézusról: *„Mennyire szerette Lázárt!”* Mások epésen kritizálnak: *„Aki a vak szemét megnyitotta, nem tudta volna megtenni, hogy ez ne haljon meg?”* Ismét mások hittek benne a jelenlévő zsidók közül. És voltak, akik elmentek a farizeusokhoz, és elmondták nekik, hogy mit cselekedett Jézus. Ma is érvényes Jézus kérdése: *„Ti kinek mondotok engem?”* Egybecseng Márta és Péter hitvallása (és a mienk?): *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”* (Máté 16:16)

Legyen énekünk, imánk és hitvallásunk:

*Téged nézlek, s úgy követlek,
Jézus Krisztus égi hős!
Kísértésben, félelmekben
Lelkem véled már erős!*

*Merre járok, dicső zászlód
Kereszt-jele int felém!
Tiéd lettem, Néked tettem
Hűség-fogadalmat én!*

*Öltöztess fel jó fegyverrel,
Bátorítsad szívemet:
Igéid kardja, s hitnek pajzsa
Óvja, védje éltetem!*

*Küzdelmekben állj mellettem,
Harchoz erőt adj nekem!
Hitben járok, s bizton állok,
Nem hátrálok sohasem!*